

Zece sicli și o cămașă

Paris Reidhead

Editura Perla Suferinței
Suceava, 2009

Tradus și folosit cu permisiune.

Cum a luat ființă acest mesaj

În mai mult de cincizeci de ani de predicare și predare, *Zece sicli și o cămașă* este singurul mesaj în privința căruia m-am simțit constrâns să explic felul în care a ajuns să fie predicat.

În mijlocul anilor '60, în timpul unei conferințe de vară a Părtășiei Bethany, mă pregăteam să vorbesc la o întâlnire biblică dintr-o marți dimineață. Când mă întorceam în cameră după micul dejun pentru a medita și a mă ruga pentru mesajul din acea dimineață, m-am simțit puternic îndemnat să nu rostesc mesajul pe care îl pregătisem pentru sesiunea aceea. În schimb, simțeam că era nevoie de un alt mesaj pe care trebuia să-l transmit.

După rugăciune, mesajul care mi-a venit în minte a fost unul pe care începusem să-l pregătesc pentru lucrarea din biserica New York City, pe care o păstoream pe vremea aceea. Nu aveam notițele la mine, ci erau într-un dosar, în sertarul biroului meu. Pe masa din cameră era un plic gol pe spatele căruia am scris pasajele biblice pe care urma să le folosesc și una-două idei pe care mi le-am amintit. Cu plicul acela în Biblie,

care însemna Judecători 17, fiind total dependent de Domnul, m-am dus în auditoriu, unde patru-cinci sute de oameni așteptau să audă ceva de la Domnul prin mine.

Îmi amintesc că m-am rugat: „În dimineața aceasta sunt total dependent de Tine pentru că nu sunt cu adevărat pregătit.” În inima mea, mi se părea că aud răspunsul Lui: „Oare e chiar atât de rău?”

Am rostit mesajul și am dat o invitație. La scurt timp, altarul din fața auditoriului era plin de oameni zdrobiți, ce-L căutau pe Dumnezeu.

Conferința de vară s-a terminat curând și eu m-am întors în New York City și la slujirea de acolo.

Aproximativ zece ani mai târziu, unul din angajații Părtășiei Bethany se afla în Washington, D.C., unde ne mutasem noi și de unde slujim și acum. Iată ce mi-a spus: „Paris, vreau să-ți spun că Dumnezeu a folosit mesajele tale în repetate rânduri, dar mesajul în sine a fost predicat numai atunci.”

O săptămână sau două mai târziu, Harry Conn din Rockford, Illinois, era în Washington. M-a invitat să luăm cina împreună. În timpul mesei, mi-a spus: „Îmi procur mesajul acela al

tău, *Zece sicli și o cămașă*, cu duzinile pentru a-l da oamenilor. Dumnezeu îl folosește cu adevărat în vieților multora.” I-am răspuns că dacă avea o copie, mi-ar plăcea să mi-o trimită ca să aflu ce anume am spus atunci. În câteva zile, caseta a ajuns.

De vreme ce nu am un casetofon în birou, am pus caseta în reportofonul de pe birou și am ascultat înregistrarea până la capăt. Elementul distanței în termenii timpului și sunetul distorsionat ce venea prin vorbitorul în miniatură, mi-a permis să ascult mesajul fără o conștientizare reală a persoanei care vorbea. Din când în când, îmi venea să exclam: „Exact! Îmi doresc să fi spus asta!”

Apoi, am înțeles că era vocea mea, dar Dumnezeu vorbea prin mine. Mi-am dat seama că într-o marți dimineață în timpul unei conferințe de vară, Dumnezeu a putut să-Și facă auzit mesajul datorită neputinței mele complete și absolute. Iată-l, exact așa cum L-a dat Domnul.

Paris Reidhead (1919-1992)

Zece sicli și o cămașă

Textul biblic: Judecători 17

Astăzi, aș vrea să vă vorbesc despre *Zece sicli de argint și o cămașă*, temă pe care o găsim în Judecători, capitolul 17. Voi citi capitolul acesta, iar apoi voi da citire la câte un pasaj din capitolele 18 și 19, așa încât contextul să fie clar în mințile noastre. *Era un om din muntele lui Efraim, numit Mica*. Voi vorbi puțin despre context, dacă îmi îngăduiți. Era o împrejurare în care Amoriții nu le permisese celor din seminția lui Dan nici un fel de libertate. Le interziseseră accesul în Ierusalim și îi adunaseră pe muntele Efraim. E trist când oamenii lui Dumnezeu permit lumii să-i adune și să-i pună într-o situație stânjenitoare. Așadar, cei din Dan nu puteau să ajungă la Ierusalim și vom vedea că de aici vin problemele pe care le vom observa în cele ce urmează.

Era un om din muntele lui Efraim, numit Mica. El a zis mamei sale: „Cei o mie o sută de sicli de argint,

care ți s-au luat și pentru care ai blestemat chiar în auzul urechilor mele, argintul acesta este în mâinile mele, eu îl luasem.” Și mamă-sa a zis: „Binecuvântat să fie fiul meu de Domnul!” El a dat înapoi mamei sale cei o mie o sută de sicli de argint, și mamă-sa a zis: „Închin cu mâna mea argintul acesta Domnului, ca să fac cu el fiului meu un chip cioplit și un chip turnat; și astfel ți-l voi da înapoi.” El a dat argintul înapoi mamei sale. Mamă-sa a luat două sute de sicli de argint și a dat argintul la argintar, care a făcut din el un chip cioplit și un chip turnat. Chipurile au fost aduse în casa lui Mica. Mica acesta avea o casă a lui Dumnezeu; a făcut un efod și terafimi...

...și [el] a sfințit pe unul din fiii lui ca preot. În vremea aceea, nu era împărat în Israel. Fiecare făcea ce-i plăcea.

Era un tânăr din Betleemul lui Iuda, din familia lui Iuda; era Levit și locuia pentru o vreme acolo. Omul acesta a plecat din cetatea Betleemul lui Iuda, să-și caute o locuință potrivită. Urmându-și drumul, a ajuns în muntele lui Efraim la casa lui Mica. Mica i-a zis: „De unde vii?” El i-a răspuns: „Eu sunt Levit, din Betleemul lui Iuda, și merg să-mi caut o locuință potrivită.” Mica i-a zis: „Rămâi la mine, tu să-mi fii tată și preot, și eu îți voi da zece sicli de argint pe an, hainele de care vei avea nevoie și mijloace de trai.” Și

Levitul a intrat la el. S-a hotărât astfel să rămână la omul acesta, care a privit pe tânăr ca pe unul din fiii lui. Mica a sfințit pe Levit și tânărul acesta i-a slujit ca preot și a locuit în casa lui. Și Mica a zis: „Acum știu că Domnul îmi va face bine, fiindcă am ca preot pe Levitul acesta.”

În vremea aceea, nu era împărat în Israel; și seminția Daniților își căuta o moșie ca să se așeze în ea, căci până în ziua aceea nu-i căzuse la sort nici o moștenire în mijlocul semințiilor lui Israel. Fiii lui Dan au luat dintre ei toți, din familiile lor, cinci oameni viteji, pe care i-au trimis din Torea și din Eștaol, să iscodească țara și s-o cerceteze. Ei le-au zis: „Duceți-vă și cercetați țara.” Ei au ajuns în muntele lui Efraim, la casa lui Mica, și au rămas peste noapte acolo. Când erau aproape de casa lui Mica, au cunoscut glasul tânărului Levit, s-au apropiat și i-au zis: „Cine te-a adus aici? Ce faci tu în locul acesta? Și ce ai aici?” El le-a răspuns: „Mica face cutare și cutare lucru pentru mine, îmi dă o simbrie, și eu îi sunt preot.” Ei i-au zis: „Întreabă pe Dumnezeu, ca să știm dacă vom avea noroc în călătoria noastră.” Și preotul le-a răspuns: „Duceți-vă în pace; călătoria pe care o faceți este sub privirea Domnului.”

Atunci cei cinci oameni care se duseseră să iscodească țara Lais, au luat cuvântul și au zis fraților lor: „Știți că în casele acestea este un efod, terafimi, un

chip cioplit și un chip turnat? Vedeți acum ce aveți de făcut.” Ei s-au abătut pe acolo, au intrat în casa tânărului Levit, în casa lui Mica, și l-au întrebat de sănătate! Cei șase sute de oameni din fiii lui Dan, încinși cu armele lor de război, stăteau la intrarea porții. Și cei cinci oameni care se duseseră să iscodească țara, s-au suit și au intrat în casă; au luat chipul cioplit, efodul, terafimii și chipul turnat, în timp ce preotul era la intrarea porții cu cei șase sute de oameni, încinși cu armele lor de război. Când au intrat în casa lui Mica, și au luat chipul cioplit, efodul, terafimii și chipul turnat, preotul le-a zis: „Ce faceți?” Ei au răspuns: „Taci, pune-ți mâna la gură, și vino cu noi; să ne fii părinte și preot. Mai bine este să fii preot la casa unui singur om, sau să fii preotul unei seminții și unei familii din Israel?” Preotul s-a bucurat în inima lui; a luat efodul, terafimii și chipul cioplit, și s-a unit cu ceata poporului. Au pornit iarăși la drum și au plecat, punând înaintea lor copiii, vitele și calabalâcurile.

Levitul

Ei bine, iată istorisirea.

Aceasta nu este o parte din istoria actuală a judecătorilor, ci este o colecție de câteva întâmplări care ne ajută pe noi să vedem condițiile sociale din acea perioadă în care fiecare

om făcea ce era bine în ochii lui, și când nu era împărat în Israel. Așadar, înțelegem că Mica nu putea să ajungă la Ierusalim. Și, probabil că mânat fiind de un fel de motiv evlavios, s-a hotărât să construiască o imitație a Templului pe proprietatea sa. Astfel, a construit ceea ce a considerat a fi o clădire potrivită; a făcut uneltele Cortului pentru că acestea făceau parte din accesorii, iar efodul era inclus printre ele. Dar apoi, a adunat și câteva lucruri de la poporul din jurul lui: terafimii, chipurile pe care Dumnezeu le interzisese.

Dar, vedeți voi, dorința aceasta de a se descurca cât se putea de bine era totuși în el, așa că a luat puțin de la lume, puțin de la Israel, puțin din ceea ce fusese revelat de Dumnezeu și le-a amestecat într-un fel, până când avea ceva ce credea că poate face plăcere Domnului. Și apoi, desigur, a fost nespus de încântat când un tânăr predicator pribeag a trecut prin Betleemul lui Iuda. Era Levit. Mama lui era din tribul lui Iuda, deși el era Levit. Prin Moise, Dumnezeu a lăsat libertatea Leviților să se căsătorească cu persoane din alte seminții și să se alătore altor seminții.

Așadar acest tânăr era nemulțumit de viața lui – măcar că fiecare Levit era întreținut. Avea

dor de ducă și-l mâncau călcâiele, așa că a plecat de acasă să vadă dacă nu cumva putea să facă ceva mai bun pentru sine decât făcuseră alții pentru el până atunci. Știa că a fi Levit era bine, dar trebuiau să existe anumite oportunități legate de acest lucru. Așa că a ajuns la casa lui Mica și a așteptat. Acolo a fost invitat înăuntru, apoi a fost rugat să fie preot.

Și Mica a făcut o înțelegere cu el. I-a spus: *Dacă tu vei fi preotul meu, tatăl și preotul meu, atunci eu îți voi da zece sicli și o cămașă.* În Biblie spune: *hainele de care vei avea nevoie*, dar înțelegeți că oamenii din zilele acelea purtau ceva ce noi am numi astăzi o haină lungă de mărime mare, un fel de cămașă de noapte. Nu știu dacă era într-adevăr așa ceva, dar se potrivește – era ceva de genul acesta. Așa că i-a dat un rând de haine sau un schimb de haine, mâncare și 10 sicli pe an. Acestea îi ofereau un trai destul de bun, așa că s-a hotărât să rămână acolo și să se amestece în idolatria și în tot ce mai era în casa lui Mica.

Dar pe acolo au ajuns și fiii lui Dan. Ei trebuiau să dea afară amoriții din țară, dar acesta era un popor prea greu de învins; așa că vroiau să găsească pe cineva care era mai ușor de biruit, de dat afară. Au ajuns – așa după cum am citit – la

casa lui Mica. Levitul le-a spus să meargă înainte. Aflăm apoi că ei și-au dat seama că în Lais erau oameni de felul Sidoniților; erau pașnici și nu îi proteja nimeni. Prin urmare, au socotit că aceasta ar fi o ocazie foarte bună ca să-și ia ceva pământ pentru ei.

Când au venit cu omul care fusese menit să cucerească zona aceasta, s-au gândit că, din moment ce au găsit teritoriul prin tânărul Levit, ar fi minunat să aibă parte de ajutorul lui. Așa că au intrat în casa lui Mica și au luat toate lucrurile pe care le făcuse acesta, lucruri care au costat bani frumoși, deoarece au dat cel puțin doi sicli numai pe această piesă de mobilier. Așa că au luat pur și simplu toate lucrurile, și le-au însușit, apoi l-au luat și pe Levit.

A fost o situație grea pentru Mica, dar veți observa că tânărul Levit a putut să se adapteze la aceasta. E uimitor cât a fost de flexibil și cât de ușor s-a putut acomoda cu astfel de schimbări, într-un cadru în care era puțin raționament. Din moment ce a început să vadă că era cu mult mai important să slujească o seminție decât o singură familie – iar el putea sluji la un număr mai mare de oameni – de ce să vadă dacă este înțelept să facă acest lucru și de ce să-l justifice? Așadar, fără

nici o remușcare a putut să accepte și și-a pus mâna la gură în timp ce scotea afară mobila din capela mică pe care o construisese Mica.

Cu toate acestea, el era un om deștept. Decât să meargă pe front, lucru care-l punea în pericol, sau în spatele frontului, lucru care, de asemenea, îl punea în pericol – eu socotesc că el a fost un om deștept – s-a așezat exact la mijloc, astfel încât, dacă Mica trimitea pe oricare din slugile sale să-l ia, el era în siguranță, înconjurat fiind de soldați.

Pragmatism

Cum am putea numi noi lucrul acesta și cum se aplică în generația noastră și în zilele în care trăim? Depășesc limita bunului simț dacă vă spun câteva lucruri despre religia utilitaristă, despre un creștinism eficient și un Dumnezeu folositor? Aș vrea să atrag atenția asupra faptului că vremea în care trăim este o vreme în care filozofia predominantă este pragmatismul. Probabil că înțelegeți ce vreau să spun prin pragmatism. Pragmatismul înseamnă că, dacă funcționează, este adevărat; dacă ajunge la rezultatul dorit, este bun. Iar testul tuturor practicilor, principiilor,

tuturor așa-numitor adevăruri este acesta: Funcționează? Funcționează?

Acum, conform pragmatismului, cele mai mari eșecuri din toate timpurile au fost câțiva bărbați pe care Dumnezeu i-a onorat cel mai mult. De exemplu, cu toate că Noe a fost un foarte bun constructor de bărci, ocupația sa de bază nu era construirea bărcilor, ci predicarea. Ca și predicator, el a fost un eșec total. Tot ce avea era soția și cei trei copii cu nevestele lor. Șapte convertiri în 120 de ani? Nu ai numi asta eficient, în mod deosebit. Majoritatea bordurilor de misiune ar fi cerut misionarilor să se retragă cu mult înainte. Vreau să spun că, în calitate de constructor de bărci, s-a descurcat destul de bine, dar ca predicator a fost un eșec.

Apoi, întâlnim un alt om care se numea Ieremia. El a fost un predicator mare și eficient, dar era ineficient dacă luăm în considerare rezultatele. Dacă ar fi să măsurăm statistic cât de mult prospera Ieremia în slujba sa, probabil că ar primi un mare zero, deoarece aflăm că a pierdut oamenii, a pierdut regele, chiar și asociația de misiune a votat împotriva lui și nu aveau nimic de-a face cu el. Toate au eșuat. Singurul pe care

el părea să-l mulțumească era Dumnezeu. Dar în toate celelalte privințe, era un eșec total.

Apoi, ajungem la un alt Om bine-cunoscut: Domnul Isus Hristos, care a fost un eșec, judecând după toate standardele. El nu a reușit niciodată să organizeze o biserică sau o denominație. Nu a putut niciodată să construiască o școală. Nu a reușit să pună bazele unui bord de misiune. Nu a scris nici o carte. Nu a putut niciodată să aibă vreunul din diversele noastre instrumente sau standarde pe care noi le avem și care sunt atât de folositoare. Nu sunt deloc sarcastic. Acestea *sunt* folositoare. Și Domnul nostru a predicat trei ani, a vindecat și a hrănit mii de oameni. Totuși, când toate acestea s-au sfârșit, nu erau decât 120-500 de oameni cărora li S-a putut arăta după înviere. Iar în ziua în care a fost luat, un om i-a spus: *Dacă toți ceilalți Te părăsesc, eu sunt gata să mor pentru Tine* și când S-a uitat la el, i-a spus: *Petre, tu nu-ți cunoști inima. Te vei lepăda de Mine de trei ori în dimineața aceasta, înainte să cânte cocoșul.* Așadar, toți oamenii L-au părăsit și au fugit. Și, potrivit fiecărui standard al generației noastre sau al oricărei alte generații, Domnul nostru a fost un eșec remarcabil.

Prin urmare, întrebarea ajunge la forma aceasta: Care este standardul succesului? Și, potrivit cu ce ne vom judeca viețile și lucrările noastre? Iar întrebarea la care îți vei răspunde este aceasta: „**Este Dumnezeu un scop, sau un mijloc?**” Trebuie să hotărăști încă de la începutul vieții tale de credință dacă-L consideri pe Dumnezeu un scop sau un mijloc.

Generația noastră este gata să cinstească cu onoruri importante pe oricine este prosper, indiferent dacă persoana a lămurit problema aceasta sau nu. Atâta timp cât el poate să rezolve lucrurile, să îndeplinească slujba, sau, „Funcționează, nu-i așa?”, atunci generația noastră este gata să spună: „Ei bine, trebuie să iei în considerare lucrul acesta.”

Așadar, încă de la începutul slujirii, pelerinajului și umblării noastre, trebuie să ne întrebăm: Vom fi Leviți care-L slujesc pe Dumnezeu pentru zece sicli și o cămașă? Vom sluji oameni, probabil în numele lui Dumnezeu, în loc să-L slujim pe Dumnezeu? Pentru că, deși acest om era Levit și făcea activități religioase, el căuta un loc, un loc care să-i ofere stimă, acceptare, siguranță, un loc în care ar fi putut fi un om distins în termenii valorilor ce erau

importante pentru el. Tot ce făcuse el în trecut a fost să slujească în activități religioase, așa că trebuia să aibă o slujbă religioasă, iar când a aflat că Mica avea un post, a fost foarte fericit.

A decis că merita zece sicli și o cămașă și era gata să se vândă oricărui om care ar fi dat atât de mult. Dacă ar fi venit cineva și ar fi dat mai mult, s-ar fi vândut acelei persoane. Însă el și-a dat valoare și a socotit că slujba și activitățile sale religioase nu erau decât un mijloc pentru un scop, și în mod similar, Dumnezeu era un mijloc pentru un scop.

Umanism

Acum, pentru a înțelege implicațiile acestui lucru în secolul al XX-lea, trebuie să ne întoarcem cu 150 de ani în urmă, la un conflict care a atacat creștinismul, imediat după marile treziri din America prin Finney. După ce Duhul lui Dumnezeu a fost turnat într-un mod minunat peste anumite porțiuni din țara noastră, a venit un atac direct asupra credinței noastre în Europa, care se afla sub critica superioară. Darwin și-a postulat teoria evoluției. Anumiți filozofi au adaptat această teorie la filozofiile lor, iar teologii au aplicat-o la Scriptură. Așadar, în jurul anului

1850 puteai marca deschiderea unui atac frontal asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Satan L-a atacat mereu cu subtilitate, dar atunci sosise vremea pentru un atac direct asupra Cărții, asupra Bisericii. Voltaire a putut afirma că va ajunge să vadă Biblia doar o amintire, așezată numai în muzee, fiind total distrusă de argumentele prezentate cu atâta putere împotriva ei.

Ei bine, care a fost efectul acestui lucru? Filozofia zilelor noastre a devenit umanismul, iar acest cuvânt îl putem defini astfel: umanismul este o afirmație filozofică ce declară că scopul tuturor lucrurilor este fericirea omului, că motivul existenței este fericirea omului.

Conform umanismului, mântuirea nu este decât un mod de a avea cât mai multă fericire în viață. Dacă ești influențat de cineva ca Nietzsche care spune că singura satisfacție reală în viață este puterea, și că puterea este justificarea ei proprie – că, până la urmă, lumea este o junglă și prin urmare, aceasta este la latitudinea omului care ar fi fericit să devină puternic prin orice mijloace pe care le poate folosi; pentru că numai în poziția de ascendență, sau după cum am văzut, numai în adorarea lui Molech – poate fi un om fericit.

Acest lucru ar produce la timpul potrivit, un Hitler care ar lua filozofia lui Nietzsche drept principii de activitate, de acțiune și drept călăuză, și ar spune oamenilor săi că sunt meniți să conducă lumea. Așa că orice mijloace care pot fi folosite pentru a obține lucrul acesta reprezintă salvarea noastră.

Altcineva se întoarce și spune: „Ei bine, eu nu sunt de acord cu aceasta. Scopul vieții este fericirea, și fericirea nu vine ca urmare a autorității asupra oamenilor. Aceasta vine din experiența senzuală.” Acesta este tipul de existențialism ce caracterizează Franța de astăzi, și care a dat naștere la generația Beat (Beat Generation) în America și la senzualitate vulgară în țara noastră. Acest existențialism spune că din moment ce omul este, în principal, un animal glandular ale cărui momente de extaz vin în urma folosirii glandelor sale, mântuirea constă pur și simplu în găsirea mijlocului cel mai dezirabil pentru satisfacerea acestei părți a unei persoane. Așadar, acesta a devenit efectul umanismului – scopul întregii existențe este fericirea omului.

Apoi, John Dewey, un filosof american care a influențat educația, a fost în stare să convingă profesorii că nu există standarde absolute, iar

copiii nu ar trebui să fie aduși la un anumit standard și că, scopul educației este pur și simplu, acela de a permite copilului să se manifeste, să-și dezvolte aptitudinile și să-și găsească fericirea în faptul de a fi ceea ce vrea el să fie. Prin urmare, am avut anarhie culturală, când fiecare om făcea ce credea că este bine în ochii lui și când nu era nici un Dumnezeu care să stăpânească este noi. Potrivit spuselor lor, Biblia fusese desconsiderată, dezaprobată și respinsă. Dumnezeu fusese detronat – El nu exista. Nu avea o relație personală cu oamenii, în mod individual. Isus Hristos era fie un mit, fie doar un om – așa învățau ei; prin urmare, unicul scop al trăirii fericite este ca persoana să-și stabilească standardele fericirii sale și să le interpreteze.

Liberal, fundamentalist sau... nici unul?

Prin urmare, religia trebuia să existe deoarece mulți oameni trăiau de pe urma ei; așa că au fost nevoiți să găsească o cale prin care să-și justifice traiul. Întorcându-ne la acea perioadă, în 1850 biserica s-a divizat în două grupuri. Primul grup era reprezentat de liberali, care au acceptat filozofia umanismului și care au încercat să găsească o legătură spunând ceva de

genul acesta generației lor: „Nu știm dacă există un cer. Nu știm dacă există un iad. Dar știm că trebuie să trăiești 70 de ani. Și știm că poezia, gândurile înalte și aspirațiile nobile ne pot aduce multe beneficii. Așadar, este important ca voi să veniți la biserică duminică, pentru a putea citi poezie și pentru a vă putea oferi câteva zicale scurte, axiome și reguli după care să vă ghidați viața. Nu vă putem spune nimic despre ce se va întâmpla după moarte, dar iată ce vă vom spune: dacă veți veni în fiecare săptămână, dacă veți plăti, dacă veți da o mână de ajutor și veți sta cu noi, vom pune arcuri la trăsurile voastre, iar călătoria voastră va fi mai confortabilă. Deci nu vă putem garanta nimic cu privire la ceea ce se va întâmpla după moarte, dar vă spunem că dacă veți veni cu noi, vă vom face mai fericiți atâta timp cât sunteți în viață.”

Astfel, aceasta a devenit esența liberalismului. Nu trebuie decât să încerci să pui puțin zahăr în cafeaua amară a călătoriei și să o îndulcești pentru un timp. Atât a avut de spus.

Ei bine, filozofia acestei atmosfere este umanismul; scopul suprem al existenței este fericirea omului.

Mai există și un alt grup de oameni care s-au simțit ofenși de liberali. Aceștia sunt cei din care fac și eu parte, fundamentalistii, care spun: „Credem în insuflarea Scripturii. Credem în dumnezeirea lui Isus Hristos. Credem în existența iadului și a raiului. Credem în moartea, îngroparea și învierea lui Isus Hristos.”

Amintiți-vă că atmosfera este cea a umanismului, care afirmă că scopul suprem al existenței este fericirea omului. Iar umanismul este ca duhoarea ce iese dintr-o groapă – pătrunde peste tot. Umanismul este ca o infecție, ca o epidemie. Pur și simplu se infiltrează peste tot. Așadar nu a trecut mult timp până când fundamentalistii s-au cunoscut între ei pe baza acestei mărturisiri de credință. Majoritatea dintre ei erau oameni care se întâlneau cu Dumnezeu. Dar vedeți voi, la scurt timp aceștia au spus: „Acestea sunt lucrurile care ne definesc ca fundamentalisti”, iar generația următoare a spus: „Acesta este modul prin care devenim fundamentalisti: Crede în insuflarea Scripturii! Crede în dumnezeirea lui Hristos! Crede în moartea, îngroparea și învierea Lui! Și astfel, devii fundamentalist.” Nu după mult timp, s-a ajuns la generația noastră în care planul de mântuire

însemna să-ți dai acordul intelectual la câteva principii de doctrină. Iar o persoană era considerată creștină dacă putea răspunde cu „Îhî” la vreo 4-5 întrebări. Și dacă știa unde să răspundă „Îhî”, cineva îl bătea ușor pe spate, îi strângea mana, îi zâmbea prietenos și-l asigura: „Frate, ești salvat.”

Așadar, se ajunsese atât de jos încât mântuirea nu era decât un consimțământ dat la o formulă sau la un plan. Iar scopul mântuirii era fericirea omului, pentru că umanismul se infiltrase.

Dacă ar fi să analizăm fundamentalismul în contrast cu liberalismul, care a apărut cu 100 de ani în urmă – nu spun date exacte – am putea observa următorul lucru: liberalii spun că scopul religiei este să facă omul fericit în timpul vieții, iar fundamentalistii spun că scopul religiei este să facă omul fericit după moarte. Dar, din nou, scopul religiei în totalitate era proclamat ca fiind fericirea omului.

Liberalii spun: „Prin schimbare socială și ordine politică, vom elimina mahalalele, vom suprima alcoolismul și vom rezolva problema viciilor și a sărăciei. Vom aduce cerul pe pământ și vă vom face fericiți atâta timp cât sunteți în

viață. Nu știm nimic din ce se va întâmpla după aceea, dar vrem să fiți fericiți cât trăiți.” Au continuat să facă lucrul acesta doar ca să ajungă să sufere un șoc îngrozitor în Primul Război Mondial, iar în al doilea Război Mondial, să se clatine din temelii, deoarece păreau să se îndrepte cu repeziciune spre nicăieri.

Apoi, în mod similar, fundamentalistii s-au dat pe aceeași lungime de undă cu umanismul, până acolo încât s-a ajuns la ceva de genul acesta: „Acceptă-L pe Isus pentru a putea ajunge în cer. Doar nu vrei să mergi în iadul plin de flăcări, un loc dezgustător și murdar, atâta timp cât există un cer minunat acolo sus. Vino la Isus, pentru a putea merge în cer.”

Iar chemarea poate deveni la fel de egoistă ca hotărârea câtorva oameni care stau într-o cafenea și se hotărăsc să meargă să jefuiască o bancă, ca să obțină ceva pe nimic. Există o modalitate de a da o invitație păcătoșilor care, în urechile tuturor sună ca un complot de a lua câștigul de sâmbătă seară a unui proprietar de benzinărie, fără a lucra pentru el.

Umanismul, cred eu, este infecția cea mai dezastruoasă și mortală din toate infecțiile filozofiei, care s-a furișat printre gratii și s-a

ridicat deasupra gropii iadului. S-a infiltrat atât de mult în religia noastră. Și este într-un contrast total și desăvârșit cu creștinismul! Din păcate, rareori este văzut.

Și aici observăm că Mica vrea să aibă o capelă mică, un preot, vrea să aibă rugăciuni și jertfe, pentru că „*stiu că Domnul îmi va face bine*” (Judecători 17:13). Dar lucrul acesta e egoism! E păcat! Levitul trece pe acolo și se nimerește cum nu se poate mai bine, căci el își căuta un loc. Vrea 10 sicli, o cămașă și hrana de care are nevoie. Prin urmare, pentru ca el să poată avea ce-și dorea și Mica să aibă ce vroia, îl vând pe Dumnezeu pe zece sicli și o cămașă.

Aceasta e înșelăciunea secolelor!!! Este și înșelăciunea în care trăim și nu văd cum ar putea Dumnezeu să ne trezească, dacă nu ne întoarcem la creștinism, care este în contrast total și direct cu umanismul urât mirositor care se săvârșește în generația noastră, în numele lui Hristos.

Mă tem că a ajuns așa de subtil încât se infiltrează oriunde. Ce este acesta? Iată esența: acest postulat filozofic care afirmă că scopul existenței este fericirea omului a fost într-un fel îmbrăcat cu termeni evanghelici și cu doctrine biblice până când Dumnezeu... domnește în cer

pentru fericirea omului, Isus Hristos S-a întrupat pentru fericirea omului, îngerii există pentru fericirea omului... Toate lucrurile există pentru fericirea omului! **Iar eu vă spun că acesta nu este creștinism!!**

Oare nu este omul fericit? Și nu a intenționat Dumnezeu să facă omul fericit? Ba da. Dar acesta este produsul secundar, nu produsul primar!

Respect pentru viață

Albert Schweitzer, un om bun, foarte admirat de gânditorii nesiguri din zilele noastre, a trăit mulți ani în Congo, Africa de est. Este un om scriitor, filozof, doctor, muzician, compozitor. Dar nu ar trebui numit niciodată creștin. El nu-L privește pe Hristos ca având vreo relevanță pentru filozofia sau viața lui. E umanist.

Sportul favorit al oficialilor guvernului belgian care erau buni trăgători, era împușcarea crocodililor de pe puntea unui vas, pe râul Congo. Țineau evidența cu ajutorul unei sfori înnodate în jurul țevilor de pușcă, socotind numărul crocodililor uciși. Schweitzer a fost pe drept îngrozit de sportul lor revoltător. A judecat

lucrul acesta ca fiind o colosală risipă de viață. Din aceste experiențe, Schweitzer și-a cules esența filozofiei sale, rezumată în aceste cuvinte: respect pentru viață. Viață de crocodil... viață de om... și pentru alte feluri de viață. Dr. Schweitzer era atât de convins de respectul pentru viață încât nu îi plăcea să-și sterilizeze instrumentele chirurgicale. Avea cel mai murdar cabinet medical din Africa. Bacteriile au viață și nu trebuie distruse.

George Klein, un misionar veteran al Misiunii generale din Africa de Sud, locuia la aproximativ 90 de km de cabinetul doctorului Schweitzer. George era un organist realizat și se ocupa și cu reparatul orgilor. Dr. Schweitzer l-a rugat să vină la cabinet pentru a-i verifica orga stricată, ce-i fusese donată de un prieten din Germania. George s-a dus să-l vadă pe priceputul doctor.

—George, crezi că ai putea să-mi repara orga?

—O să încerc, a răspuns el.

George a ridicat placajul din spate și, spre uimirea lui, a descoperit un cuib imens de gândaci de bucătărie. Cu o râvnă și un entuziasm caracteristic, american, George a început să calce în picioare gândacii, ca să nu lase nici unul să

scape. Doctorul și-a ieșit din fire – părul îi stătea mai drept decât în ultima vreme – și, din pricina mâniei, a strigat:

– Oprește-te acum!

Și George i-a spus:

– De ce? Ei îți distrug orga.

Doctorul i-a răspuns:

– E în regulă. Ei n-au făcut decât să fie credincioși naturii lor. Nu-i poți omorî.

Apoi, unul din băieți a intrat și a spus:

– E în regulă, domule Klein.

Și s-a apropiat foarte încet, i-a luat și i-a pus într-un săculeț, pe care l-a strâns la gură, iar apoi a dus gândacii în junglă și le-a dat drumul.

Iată un om care a crezut în filozofia lui – respectul pentru viață; era total dedicat acesteia! Extrem de consecvent! Chiar și când era vorba de un gândac sau un microb. Vedeți? Acesta este umanism. Aceasta este consecvență.

Vă întreb acum care este filozofia misiunilor? Care este filozofia evanghelizării? Care este filozofia unui creștin?

Dacă întrebați de ce m-am dus în Africa, vă voi răspunde că m-am dus, în primul rând, pentru a îmbunătăți dreptatea lui Dumnezeu. Nu consideram că este drept ca cineva să se ducă în

iad fără a avea măcar o șansă de a fi mântuit. Așa că am plecat cu gândul de a oferi bieților păcătoși o șansă de a merge în cer. Nu am exprimat acest lucru în multe cuvinte, dar dacă veți analiza ceea ce tocmai v-am spus, știți ce este acesta? Umanism. Eu pur și simplu foloseam resursele lui Isus Hristos ca mijloc de a îmbunătăți condițiile umane de mizerie și suferință.

Iar când am ajuns în Africa, mi-am dat seama că ei nu erau niște bieți păgâni neștiutori care alergau de colo-colo prin junglă, căutând pe cineva care să le spună cum să ajungă în cer. Erau monștri ai nelegiurii!!! Trăiau într-o sfidare absolută și totală, având mai multă cunoștință despre Dumnezeu decât mi-aș fi imaginat eu vreodată!

Meritau Iadul!! Pentru că refuzau categoric să umble în lumina conștiinței lor, a legii scrise în inima lor, în lumina mărturiei naturii și a adevărului pe care-l cunoșteau! Când am aflat acest lucru, vă spun sincer că am fost atât de supărat pe Dumnezeu, încât odată I-am spus în rugăciune: „Ce mare lucru ai mai făcut pentru mine trimițându-mă acolo pentru a ajunge la acești oameni care așteptau să li se spună cum să ajungă în cer!!!” Când am ajuns acolo, am aflat că

ei știau despre cer, dar nu vroiau să meargă acolo, că își iubeau păcatul și vroiau să rămână în el.

M-am dus acolo motivat fiind de umanism. Văzusem fotografii cu leproși, cu oameni loviți de ulcer, fotografii cu înmormântări ale indigenilor și nu am vrut ca semenii mei umani să sufere în iad pentru veșnicie, după o asemenea existență mizerabilă pe pământ. Dar tocmai acolo, în Africa, Dumnezeu a început să spargă acest înveliș al umanismului. În acea zi, stând în dormitor cu ușa încuiată, m-am luptat cu Dumnezeu. Pentru că aici am început să înțeleg că oamenii pe care-i credeam neștiutori și doritori să afle cum să ajungă în cer, care spuneau: „Să vină cineva să ne învețe”, de fapt nici măcar nu-și făceau timp să vină să vorbească cu mine sau cu altcineva. Nu aveau nici un interes pentru Biblie sau pentru Hristos; își iubeau păcatul și vroiau să meargă mai departe în el. Atunci, am ajuns în momentul în care am simțit că totul era o ipocrizie și o batjocură; am simțit că fusesem înșelat. Și am vrut să mă întorc acasă.

Acolo în dormitor, fiind singur, pe când Îi spuneam cu sinceritate lui Dumnezeu ceea ce simțeam în inima mea, mi s-a părut că L-am auzit

spunând: „Într-adevăr, oare nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ? Păgânii sunt pierduți și vor merge în iad, nu din cauză că nu au auzit Evanghelia. Vor merge în iad pentru că sunt păcătoși care-și iubesc păcatul! Și pentru că merită Iadul. Dar, Eu nu te-am trimis aici pentru ei, nu te-am trimis de dragul lor.”

Și am auzit, mai clar ca niciodată, deși nu era o voce fizică, ci ecoul adevărului tuturor veacurilor care-și găsea calea către o inimă deschisă. L-am auzit pe Dumnezeu spunând inimii mele: **„Nu te-am trimis în Africa de dragul păgânilor. Te-am trimis în Africa de dragul Meu. Ei merită Iadul! Dar Eu îi iubesc!!! Și am îndurat agoniile iadului pentru ei!!! Nu te-am trimis acolo pentru ei!!! Te-am trimis acolo pentru Mine! Nu merit Eu răsplata suferințelor Mele? Nu-i merit Eu pe cei pentru care am murit?”**

Aceste cuvinte au transformat totul, au schimbat totul și au îndreptat totul. Iar eu nu mai lucram pentru Mica, pentru zece sicli de argint și o cămașă, ci eram în slujba Dumnezeului adevărat. Mă aflam acolo nu de dragul păgânilor, ci de dragul Mântuitorului care a îndurat agoniile iadului pentru păgânii care le meritau. Lui I se

cuvenea să-i aibă pe aceștia, căci murise pentru ei.

Înțelegeți? Dați-mi voie să rezum. Creștinismul spune: „Scopul întregii existențe este slava lui Dumnezeu.” Umanismul spune: „Scopul întregii existențe este fericirea omului.”

Una din aceasta s-a născut în iad – zeificarea omului, iar cealaltă s-a născut în cer – glorificarea lui Dumnezeu. Una este reprezentată de Levitul care îl slujește pe Mica, iar cealaltă de o inimă nevrednică ce-L slujește pe Dumnezeul cel viu, deoarece aceasta este cea mai înaltă onoare din univers.

Dar tu?

Tu unde te găsești? De ce te-ai pocăit? Aș vrea să mai văd oameni pocăindu-se în termeni biblici. George Whitefield a cunoscut lucrul acesta. Stătea pe strada Boston Common și vorbea în fața a 20 000 de oameni: „Ascultați păcătoșilor, voi sunteți monștri, monștri ai nelegiuirii! Voi meritați iadul! Și cea mai groaznică nelegiuire, este că, în timp ce săvârșiți nelegiuirea, nu ați avut harul minunat de a vedea ce faceți.” Le-a spus: „Dacă nu veți plânge pentru păcatele voastre și pentru nelegiuirile

voastre comise împotriva unui Dumnezeu sfânt, atunci George Whitefield va plânge pentru voi!” Omul acesta își întorcea capul și apoi plângea cu suspine, ca un copil. De ce? Pentru că erau în pericolul iadului? Nu, ci pentru că ei erau monștri ai nelegiurii, care nici măcar nu-și văzuseră păcatul și cărora nu le păsa de nelegiuririle lor.

Observați diferența? Observați diferența? Diferența este că cineva tremură, speriat că, în Iad va avea parte de suferință. Dar el nu și-a simțit monstruozitatea vinovăției!!! Nu a simțit monstruozitatea nelegiuririlor lui!!! Nu a simțit insulta pe care a adus-o la adresa Dumnezeirii!!!

El tremură doar pentru că pielea lui e pe cale de a fi pârlită. Îi este frică și vă spun că, deși teama face o treabă bună în a ne pregăti pentru har, nu trebuie să ne oprim la ea. Duhul Sfânt nu se oprește la ea. Acesta e motivul pentru care oamenii nu-L pot primi pe Hristos într-un mod mântuitor, dacă nu s-au pocăit mai întâi. Și nimeni nu se poate pocăi până când nu a fost convins. Convingerea este lucrarea Duhului Sfânt care-l ajută pe păcătos să vadă ...că este un nelegiuit înaintea lui Dumnezeu, că merită toată mânia lui Dumnezeu. Și că, dacă Dumnezeu l-ar trimite în cel mai adânc colț al iadului pentru

totdeauna și pentru încă zece veșnicii, ar merita asta! Și încă de o sută de ori mai mult. Pentru că el și-a văzut nelegiuirile!

Predicatorii

Iată diferența dintre predicile secolului al XX-lea și cele ale lui John Wesley, din secolul al XVIII-lea. Wesley a fost un predicator al neprihănirii, care înălța sfințenia lui Dumnezeu în predicile sale de două sau trei ore, ținute în aer liber. Zăbovea asupra Legii și asupra lui Dumnezeu, asupra dreptății Lui și a înțelepciunii cerințelor Sale. Le descria păcătoșilor monstruoziitatea nelegiuirilor lor, răzvrătirea lor fățișă, trădarea și anarhia lor. Puterea lui Dumnezeu se cobora în așa măsură peste congregație, încât oamenii cădeau la pământ, total inconștienți! Avuseseră o revelație a sfințeniei lui Dumnezeu și văzuseră monstruoziitatea păcatelor lor. Duhul lui Dumnezeu penetrase mințile și inimile lor.

Astfel de lucruri s-au întâmplat și în America, în secolul al XVIII-lea la Universitatea Yale pe vremea lui John Wesley Redfield.

Se țineau întâlniri de evanghelizare în amfiteatrul Universității Yale. Polițiștii care

controlau mulțimile fuseseră avertizați să facă deosebirea între bețivii obișnuiți, a căror răsufare ce mirosea a alcool îi trăda (și care erau închiși pentru beție) și cei care erau loviți de Dumnezeu, diagnosticați ca având „boala lui Redfield”. Aceștia erau duși într-un loc liniștit până când își veneau în fire. Viețile erau transformate. Bețivii nu mai beau; oamenii violenți se schimbau; cei imorali renunțau la imoralitatea lor. Hoții se căiau și dădeau înapoi ce furaseră. Bărbații și femeile văzuseră sfințenia lui Dumnezeu și monstruoșitatea păcatului lor. Duhul lui Dumnezeu îi făcea să cadă în inconștiență din pricina greutateii vinii lor. Cumva, în revărsarea puterii lui Dumnezeu, păcătoșii se pocăiau de păcatele lor, se întorceau la Hristos și erau mântuiți.

Diferența!

Dar era o diferență! Nu se încerca să se convingă un om bun că avea de-a face cu un Dumnezeu rău! Ci că oamenii răi meritau mânia unui Dumnezeu bun! Iar consecința acestui fapt era pocăința, care duce la credință și la viață.

Dragi prieteni, există un singur motiv, un singur motiv pentru care un păcătos să se

pocăiască și acela este că Isus Hristos merită închinarea, adorarea, dragostea și ascultarea inimii lui. Nu pentru că va merge în cer. Prietene drag, dacă singurul motiv pentru care te-ai pocăit a fost să scapi de iad, atunci nu ești decât un levit care slujește pentru zece sicli și o cămașă! Atâta tot! Încerci să-L slujești pe Dumnezeu pentru că El îți va face bine! Dar o inimă pocăită este una care a văzut ceva din imensitatea nelegiurii de a se juca de-a dumnezeul și de a refuza Dumnezeului drept și neprihănit, închinarea și ascultarea pe care le merită!

De ce trebuie să se pocăiască un păcătos? Pentru că Dumnezeu merită ascultarea și dragostea pe care acesta a refuzat să I le dea. Nu pentru ca el să meargă în cer. Dacă singurul motiv pentru care se pocăiește este ca să meargă în cer, atunci el doar încearcă să facă o înțelegere sau un târg cu Dumnezeu.

De ce trebuie ca un păcătos să renunțe la toate păcatele sale? De ce ar trebui provocat să facă asta? De ce trebuie să facă restituiri când vine la Hristos? Deoarece Dumnezeu merită ascultarea pe care o cere!!!

Am discutat cu oameni care nu aveau nici o siguranță că păcatele le erau iertate. Ei vroiau să

se simtă în siguranță, înainte de a fi gata să se predea cu totul lui Hristos. Însă eu cred că singurii oameni despre care Dumnezeu mărturisește prin Duhul Său, și care sunt născuți din El, sunt aceia care, fie că o spun, fie că nu, vin la Isus Hristos și spun ceva de felul acesta: „Doamne Isuse, Te voi asculta, Te voi iubi, Te voi sluji și voi face ceea ce vrei Tu atâta timp cât trăiesc, chiar dacă voi merge în iad la sfârșitul călătoriei mele, doar pentru că Tu ești vrednic să fii iubit, ascultat și slujit, iar eu nu încerc să ajung la o înțelegere cu Tine!”

Observați diferența? Observați diferența dintre un Levit care slujește pentru zece sicli și o cămașă, sau un Mica ce construiește o capelă pentru ca Dumnezeu să-i facă bine și cineva care se pocăiește pentru gloria lui Dumnezeu?

De ce trebuie să vină un om la cruce? De ce să îmbrățișeze moartea împreună cu Hristos? De ce să meargă în identificare cu Hristos la cruce, în mormânt și apoi să învieze? Vă voi spune eu de ce! Pentru că este singura cale prin care Dumnezeu poate să primească glorie dintr-o ființă umană!!! Dacă răspundeți: pentru că acel om va avea parte de bucurie, pace, binecuvântare, propășire sau faimă, nu sunteți

decât un Levit care slujește pentru zece sicli și o cămașă.

Dragă tinere, există un singur motiv pentru care să mergi la cruce. Și acesta este faptul că, dacă tu nu ai ajuns la unire cu Hristos în moarte, îl jefuiești pe Fiul lui Dumnezeu de slava pe care Și-o poate lua din viața ta. Căci nici o faptură nu se va fâli înaintea Sa. Și până când nu înțelegi lucrarea de sfințire a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, care te duce la unire cu Hristos în moarte, îngropare și înviere, trebuie să slujești cu ceea ce ai, și tot ce ai este sub sentința morții: personalitate umană, natură umană, putere și energie umană. Iar Dumnezeu nu va primi deloc glorie din acestea!

Așa că motivul pentru a merge la cruce nu este acela că s-ar putea să ai biruință. Vei avea biruință. Motivul nu este că s-ar putea să ai bucurie. Vei avea bucurie. Însă motivul pentru ca tu să îmbrățișezi crucea și să stăruiești până când știi că poți mărturisi împreună cu Pavel: *Am fost răstignit* (Galateni 2:20), nu este ceea ce poți primi tu din asta, ci ceea ce El va primi, pentru gloria lui Dumnezeu.

În aceeași ordine de idei, de ce să stăruiești să cunoști plinătatea Duhului Sfânt? De ce să

stăruiești să cunoști plinătatea lui Hristos? Îți voi spune eu de ce. Deoarece singurul mod posibil prin care Isus Hristos va primi glorie dintr-o viață pe care El a răscumpărat-o cu sângele Său prețios, este atunci când El poate umple acea viață cu prezența Sa și poate trăi în tine prin viața Sa.

Esența credinței noastre nu stă în faptul că noi trebuie să ne facem datoria asemenea unui Levit care era angajat pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Nu, nu. Esența credinței noastre stă în faptul că am ajuns în punctul în care am știut că nu puteam face nimic, și tot ce am putut face a fost să ne aducem vasul și să spunem: „Doamne Isuse, Tu va trebui să-l umpli. Și tot ce se va face, va trebui făcut prin Tine și pentru Tine.” Dar, oh, cunosc așa de mulți oameni care vor să cunoască plinătatea lui Dumnezeu, pentru a se folosi de Dumnezeu.

Puterea Duhului

Un tânăr predicator a venit la mine în Huntington, Virginia de Vest, și mi-a spus:

—Frate Reidhead, am o biserică extraordinară. Am un program de școală duminicală minunat, o emisiune la un radio

creștin, care prosperă. Dar simt o nevoie personală, și o lipsă; am nevoie să fiu botezat cu Duhul Sfânt, am nevoie să fiu umplut cu Duhul. Și cineva mi-a spus că Dumnezeu a făcut ceva pentru tine. Și m-am gândit că ai putea să mă ajuți.

M-am uitat la omul acesta, și știți cum arăta? Ca mine. Exact ca mine. Am văzut în el tot ce era și în mine. Ați crezut că urma să spun *ca mine* puțin mai înainte? Nu, ascultă, inimă dragă: dacă te-ai văzut vreodată pe tine însuși, știi că nu vei putea fi niciodată altceva decât ceea ce ești. Pentru că în mine, în firea mea pământească, nu locuiește nimic bun (Romani 7:18). Omul acesta arăta ca mine.

Era ca un tip de la volanul unui Cadillac, care spune celui de la benzinărie:

– Amice, fă-i plinul cu cel mai bun octan pe care-l ai.

Ei bine, așa arăta – vroia putere pentru programele sale. Dumnezeu nu va fi un mijloc pentru scopurile niciunui om.

I-am răspuns:

– Îmi pare foarte rău, dar nu cred că te pot ajuta.

Și m-a întrebat:

–De ce?

–Nu cred că ești pregătit. Imaginează-te la volanul unui Cadillac. Mi-ai vorbit de programele tale, de radio, de școala ta duminicală și de biserica ta. Te-ai descurcat minunat fără puterea Duhului Sfânt.

Un creștin chinez a fost întrebat când s-a întors înapoi în China:

–Ce te-a impresionat cel mai mult în America?

El a spus:

–Lucrurile extraordinare pe care americanii le pot realiza fără Dumnezeu.

Iar el (tânărul predicator) realizase foarte multe, fără Dumnezeu. Acum, el vroia un fel de putere pentru a-și putea împlini scopurile chiar și mai departe.

I-am spus:

–Nu, nu. Tu stai la volan și-I spui lui Dumnezeu: „Dă-mi putere să merg mai departe”, dar nu merge așa; tu trebuie să te dai la o parte.

Dar îl cunoșteam pe acest nenorocit, pentru că mă cunoșteam pe mine. I-am spus:

–Nu, niciodată nu va merge așa. Trebuie să treci pe bancheta din spate.

Și îl puteam vedea cum se întinde și apucă volanul. I-am spus:

–Nu, nu e suficient să stai pe bancheta din spate. Înainte ca Dumnezeu să facă ceva pentru tine, știi ce trebuie să faci?

Iar el m-a întrebat:

–Ce?

–Trebuie să ieși din mașină, să scoți cheia din contact, să deschizi portbagajul, să înmânezi cheile Domnului Isus, să intri apoi în portbagaj, să îl închizi și să șoptești prin gaura cheii: „Doamne, umple-o Tu cu tot ceea ce vrei Tu și condu Tu, de acum încolo depinde de Tine.”

Acesta este motivul pentru care mulți oameni nu intră în plinătatea lui Hristos: vor să devină Leviți cu 10 sicli de argint și o cămașă. L-au slujit pe Mica, dar consideră că dacă ar avea puterea Duhului Sfânt, ar putea sluji seminției lui Dan.

Niciodată nu va merge așa, niciodată. Există un singur motiv pentru care Dumnezeu are nevoie de tine, și acesta este de a te aduce în punctul în care, **în pocăință**, să fii grațiat pentru gloria Lui. **În biruință**, să fii dus în punctul morții, pentru ca El să poată domni. Și **în**

plinătate, Isus Hristos să poată trăi și umbla în tine.

Atitudinea ta este aceea a Domnului Însuși care a spus: *Nu pot face nimic de la Mine însumi* (Ioan 8:28). Nu pot să vorbesc de la mine. Nu fac planuri pentru mine. Singurul motiv pentru care exist este slava lui Dumnezeu în Isus Hristos.

Dacă v-aș spune: „Veniți să primiți mântuirea pentru a ajunge în cer; veniți la cruce pentru a avea bucurie și biruință; veniți să primiți plinătatea Duhului ca să fiți satisfăcuți”, aș cădea în capcana umanismului.

Prietene drag, dacă ești aici fără Hristos, vino la Isus Hristos și slujește-L cât vei trăi, chiar dacă vei merge în iad la sfârșit, pentru că El este vrednic!

Prietene creștin, te îndemn să vii la cruce, și să I te alături, unindu-te cu El în moarte, și să experimentezi tot ce înseamnă moartea față de sine, pentru ca El să primească slavă. Dragă creștine, dacă nu cunoști plinătatea Duhului Sfânt, vino și adu-ți trupul ca o jertfă vie și lasă-L să te umple pentru ca El să-Și împlinească în tine pe deplin scopul pentru care a venit și să-Și ia slava din viața ta.

Nu este vorba de ceea ce vei obține tu din Dumnezeu, ci de ceea ce El va obține din tine.

Haideți să punem capăt odată pentru totdeauna, creștinismului utilitarist care-L consideră pe Dumnezeu un mijloc, în loc de un scop glorios – după cum este El. Haideți să demisionăm, haideți să-i spunem lui Mica că am terminat-o. Nu vom mai fi preoții lui care slujesc pentru zece sicli și o cămașă. Haideți să-i spunem seminției lui Dan că am terminat-o. Și haideți să venim și să ne prosternăm la picioarele Fiului lui Dumnezeu, străpuns de cuie, și să-I spunem că Îl vom asculta, Îl vom iubi și Îl vom sluji atâta timp cât trăim pentru că El este vrednic!

Mielul care a fost junghiat

Spre sfârșitul anilor 1700, doi tineri moravieni au auzit despre o insulă din Indiile Occidentale, unde un proprietar ateu britanic avea între două și trei mii de sclavi. Proprietarul acesta a spus: „Pe insula mea nu va sta niciodată vreun predicator sau preot. Dacă e naufragiat, îl vom ține separat într-o casă până ce va trebui să plece, dar niciodată nu va vorbi vreunui dintre noi despre Dumnezeu. M-am săturat de toată absurditatea asta.” Trei mii de sclavi din junglele

Africii au fost aduși pe o insulă din Atlantic, unde trebuiau să trăiască și să moară fără a auzi de Hristos.

Acești tineri, care aveau puțin peste 20 de ani, au auzit de starea lor nenorocită. Și-au vândut trupurile acestui colonist britanic, pentru prețul standard care se dă pe un sclav de sex masculin, și au folosit banii primiți pe vânzarea lor pentru a cumpăra trecerea în Indiile Occidentale. Acest colonist ateu mizerabil nici măcar nu îi transporta. Moravienii din Herrenhut au venit să-i vadă pe acești doi tineri plecând, care urmau să nu se mai întoarcă vreodată, întrucât se vânduseră unei vieți întregi de sclavie. Ca membri ai comunității de sclavi, aveau să poarte mărturie – în calitate de creștini – dragostei lui Dumnezeu.

Familiiile lor erau emoționate și plângeau. În timp ce vasul era purtat de marea și depărtarea se mărea, se întrebau: Este înțeleaptă jertfa lor extremă? Este necesară? Cablurile au fost aruncate și înfășurate pe piloni. Cei doi tineri au observat distanța ce se mărea. S-au prins de brațe, și-au ridicat mâinile și au strigat peste depărtarea mereu crescândă:

–Fie ca Mielul care a fost junghiat să primească răsplata suferințelor Sale!

Aceasta a devenit chemarea misiunilor moraviene. Și acesta este unicul nostru motiv pentru care existăm... **pentru ca Mielul care a fost junghiat să primească răsplata suferințelor Sale.** Amin.

Această broșură, precum și alte cărți creștine, pot fi comandate la adresa:

Editura Perla Suferinței

Str. Viitorului Nr.121, com.Șcheia, Sf.Ilie
727528, Suceava
Tel/fax: 0230/510081, 0723868857,
E-mail: office@perlasuferintei.ro,
www.perlasuferintei.ro